

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. V.**, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 9, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. 100659/2018/2018/KUSK/HRO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2021, č. j. 55 A 30/2019-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Černošice, odbor občansko správních a dopravně správních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 31. 5. 2018, č. j. MUCE 34016/2018 OOSDSC, sp. zn. S-MUCE 83279/2016 SO, ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl žalobcovy námitky proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů (ze dne 19. 11. 2016, 10. 7. 2016, 2. 3. 2016, 10. 3. 2015 a 22. 3. 2014) a provedené záznamy potvrdil.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Podle krajského soudu se totiž správní orgány řádně nevypořádaly s námitkou žalobce, že podpis na pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2015 není jeho, implicitně obsaženou v žalobcově argumentaci, že přestupek ze dne 10. 3. 2015 nemohl spáchat, neboť se v té době nacházel na dovolené ve Švýcarsku, ani s žalobcem předloženými důkazy, kterými zpochybňoval, že na pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2015 je jeho vlastní podpis; správní orgány pouze bez jakéhokoliv bližšího vysvětlení uvedly, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Krajský soud proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

III.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel krajskému soudu vytýká vícero pochybení, která mají za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud především v řízení o žalobě zamítnul stěžovatelův návrh na výslech kontrolujících policistů, čímž znemožnil prokázání toho, kdo se dopustil přestupku dne 10. 3. 2015, a kdo podepsal pokutový blok. Krajský soud se také nevypořádal s usnesením Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, ze dne 31. 1. 2018, č. j. KRPA-273572-13/TČ-2017-001115, o odložení trestní věci podezření ze spáchání přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „usnesení Policie České republiky“), které bylo jako důkaz provedeno při ústním jednání soudu, a z něhož vyplývá, že kontrolující policisté dne 10. 3. 2015 u vozidla registrační značky 2AS 5071 neshledali, že by se řidič vozidla odlišoval od osoby podle dvou předložených dokladů totožnosti ověřovaných v databázi. Podle stěžovatele krajský soud pochybil i tím, že se nevyslovil k jeho poukazu na to, že i po odečtení bodů za údajně nespáchaný přestupek ze dne 10. 3. 2015 ve výši 3 bodů by měl žalobce ke dni 19. 11. 2016 připsáno dvanáct bodů v registru řidičů, a rovněž ani k otázce ekonomie řízení.

[7] Stěžovatel dále k závěru krajského soudu o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí namítá, že v případě vydání rozhodnutí o námitkách není správní orgán povinen vypořádávat meritorní námitky směřující ke skutkovému stavu přestupku. Cituje k tomu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, pasáž týkající se problematiky nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015-58, pasáž ohledně přezkumu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že jelikož se v nynější věci ve správním spise nachází pokutový blok, je tím nesporně potvrzeno, že pachatel s projednáním přestupku souhlasil a pokutu zaplatil, čímž se pokutový blok jako pravomocné správní rozhodnutí svého druhu stal nezměnitelným a nezpochybnitelným. Ani touto otázkou se však krajský soud nezabýval, a také proto zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

pokračování

[8] Stěžovatel rovněž namítá nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem. Má za to, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru o nutnosti zrušení napadeného rozhodnutí za situace, kdy by i při vyloučení jednoho záznamu ve výši tří bodů žalobci v registru řidičů zůstalo 12 bodů. Krajský soud podle stěžovatele také pochybil, přezkoumal-li v nynější věci skutkový stav, a to s ohledem na zásadu nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku.

[9] Nakonec stěžovatel požaduje náhradu nákladů řízení před krajským soudem podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Zdůrazňuje přitom, že soudní přezkoumání správního rozhodnutí není pokračováním správního řízení, a poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, 7 As 83/2015-56, a usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2019, sp. zn. IV. ÚS 2295/19. Stěžovatel uvádí, že přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní pouze ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče. Podle stěžovatele nepřiznání náhrady nákladů řízení, ač na ně má správní orgán zákonný nárok, vytváří nerovnost v soudním řízení a porušuje ústavní principy rovnosti účastníků soudního řízení.

IV.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. K argumentaci stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud zamítl návrh stěžovatele na výslech zasahujících policistů a že se nevypořádal s usnesením Policie České republiky, které obsahovalo důkaz, že kontrolující policisté neshledali, že by se řidič vozidla odlišoval od osoby podle dvou předložených dokladů totožnosti ověřovaných v databázi, žalobce uvádí, že je zcela nedůvodná za situace, kdy bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Ve vztahu ke kasační námitce, kterou stěžovatel poukázal na to, že i po odečtení bodů za údajně nespáchaný přestupek ze dne 10. 3. 2015 by měl žalobce k datu 19. 11. 2016 připsáno dvanáct bodů v registru řidičů, žalobce zdůrazňuje, že předmětem nynějšího řízení je nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí a nikoliv řešení otázky, zda případná oprava záznamu bodů má vliv na počet bodů v registru řidičů po opravě záznamu. Poukazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti na to, že ve správním spise je obsažen podepsaný pokutový blok, čímž je nesporně potvrzeno, že pachatel s projednáním přestupku souhlasil a pokutu zaplatil, a od této chvíle je pokutový blok nezměnitelný a nezpochybnitelný, žalobce oponuje, že za situace, kdy ve vyjádření k podkladům rozhodnutí a následně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uváděl, že přestupek ze dne 10. 3. 2015 nemohl spáchat, byl přesto stěžovatel povinen se touto skutečností v napadeném rozhodnutí podrobně zabývat. Nakonec ke stěžovatelově argumentaci ohledně nákladů řízení žalobce uvádí, že stěžovatelův požadavek na náhradu nákladů řízení nemá oporu v zákoně.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval kasační argumentaci uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[15] Ze stěžovatelovy argumentace je zřejmé, že stěžovatel spatřuje napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[16] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52), nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud v něm výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přesvědčivě v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že již pojmově není možné, aby soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí. Podstatou nepřezkoumatelnosti je totiž to, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. Shledá-li tedy soud rozhodnutí nepřezkoumatelným, zpravidla se nemůže zabývat námitkami zpochybňujícími skutková zjištění a právní posouzení věci.

pokračování

[18] V nynější věci krajský soud především učinil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se správní orgány řádně nevypořádaly s argumentací žalobce, že pokutový blok ze dne 10. 3. 2015 nepodepsal (implicitně obsaženou v žalobcově argumentaci, že přestupek ze dne 10. 3. 2015 nemohl spáchat, neboť se v té době nacházel na dovolené ve Švýcarsku). Poté se s ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí zabýval již jen žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že správní orgány pochybily, pokud vydaly svá rozhodnutí v době, kdy ještě nebylo skončeno řízení o žádosti o obnovu řízení ukončeného vydáním pokutového bloku ze dne 10. 3. 2015. K němu rovněž zcela dostatečně vysvětlil, že neshledal nic nezákonného na tom, že správní orgány vydaly rozhodnutí v době, kdy ještě nebylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o obnovu řízení, neboť měly k dispozici pravomocná rozhodnutí, na jejichž základě byly záznamy provedeny.

[19] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládají ani konkrétní stěžovatelovy výtky směřované vůči napadenému rozsudku krajského soudu.

[20] Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud zamítl jeho návrh na výslech policistů zasahujících u přestupku ze dne 10. 3. 2015, vznesený při jednání dne 12. 2. 2021, čímž měl znemožnit prokázání toho, kdo přestupek spáchal, a kdo podepsal pokutový blok. Nejvyšší správní soud ze záznamu z jednání konaného dne 12. 2. 2021 před krajským soudem zjistil, že při něm stěžovatel učinil návrh na provedení výslechu por. Bc. M., který krajský soud usnesením vyhlášeným při jednání zamítl pro nadbytečnost s poukazem na odůvodnění usnesení Policie České republiky založeného ve správním spise (viz č. l. 60 správního spisu). To totiž obsahovalo pasáž týkající se výslechu policistů por. Bc. M. a Mgr. N. k průběhu silniční kontroly ve vztahu k přestupku ze dne 10. 3. 2015 a sepsanému pokutovému bloku.

[21] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009-123, či v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). Z citované judikatury vyplývá, že soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze přitom mimo jiné odůvodnit jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).

[22] V nynějším řízení o žalobě přitom právě tímto způsobem krajský soud zdůvodnil nevyhovění stěžovatelu návrhu na provedení výslechu policisty por. Bc. M. V tomto ohledu tudíž Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu pochybení, které by mohlo založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[23] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že ač při jednání konaném dne 12. 2. 2021 provedl jako důkaz usnesení Policie České republiky (které je obsaženo ve správním spise), nijak se s tímto důkazem, z něhož podle stěžovatele vyplývá, že policisté neshledali, že by se řidič kontrolovaného vozidla, kterým byl spáchán posuzovaný přestupek ze dne 10. 3. 2015, odlišoval od osoby podle dvou předložených dokladů totožnosti ověřovaných v databázi, nevypořádal, a tudíž zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[24] Nejvyšší správní soud především upřesňuje, že krajský soud při jednání konaném dne 12. 2. 2021 neprováděl důkaz obsahem správního spisu. Z ustálené judikatury kasačního soudu totiž vyplývá, že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Tento postup není v rozporu se zásadou, podle níž dokazování soud provádí vždy při jednání; obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) totiž není považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V nynějším řízení tedy usnesení Policie České republiky založené ve správním spise nepředstavovalo důkaz navržený k provedení (a následně krajským soudem provedený), jak namítá stěžovatel, a krajský soud tudíž nepochybil, pokud se nezabýval „dokazováním“ zjištěnými poznatky. Nutno však podotknout, že krajský soud na část odůvodnění tohoto usnesení (shrnující obsah výsledku zasahujících policistů) poukázal při jednání konaném dne 12. 2. 2021 a na jeho podkladě zamítl návrh stěžovatele na provedení výsledku por. Bc. M., jak již výše uvedeno. Obsah usnesení Policie České republiky byl tedy krajskému soudu znám. Pro závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a o nutnosti jeho zrušení však byly tyto skutečnosti bez významu.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti také poukazuje na to, že ve vyjádření k žalobě namítal, že i pokud by byly žalobci v registru řidičů odečteny 3 body za údajně nespáchaný přestupek ze dne 10. 3. 2015, tak by zde měl k datu 19. 11. 2016 stále připsáno dvanáct bodů. Krajskému soudu vytýká, že se s touto jeho argumentací, resp. existujícím skutkovým stavem, v napadeném rozsudku nevypořádal.

[26] Nejvyšší správní soud připomíná, že již například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009-153, vyslovil, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Je tedy zřejmé, že stěžovatelem vytýkaná vada nemohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nadto, jak již výše kasační soud uvedl, krajský soud rušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, což ovlivnilo rozsah jeho přezkumné činnosti. Jelikož shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání žalobcovy odvolací argumentace týkající se jeho údajného nespáchaní přestupku ze dne 10. 3. 2015, a tudíž nepodepsání pokutového bloku

pokračování

z téhož dne, zcela logicky se již nevěnoval otázce, kolik bodů v registru řidičů by žalobci po odečtu 3 bodů za údajné nespáchání přestupku ze dne 10. 3. 2015 nadále zbylo; a ani k tomu nebyl při postupu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. povinen (k tomu viz dále odstavce [32] tohoto rozsudku).

[27] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu výše citovaných závěrů kasačního soudu nemůže založit ani stěžovatelova výtka, že se krajský soud nevypořádal s otázkou ekonomie řízení, tedy se skutečností, že žalovaný v řízení po zrušení napadeného rozhodnutí pouze vypustí jeden záznam bodů a vydá naprosto totožné rozhodnutí. Tuto námitku však žádná ze stran v řízení před krajským soudem nevznesla. Neexistence této argumentace s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví tedy neumožnila krajskému soudu, aby se k této problematice vyjádřil; nebyl přitom povinen ani oprávněn domýšlet v řízení neuplatněnou argumentaci.

[28] Nakonec stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se v něm krajský soud nevěnoval otázce nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ověřil, že se krajský soud k této otázce v rozsahu odpovídajícímu skutečnosti, že rušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatku důvodů, vyjádřil, a to v odstavci 15. napadeného rozsudku.

[29] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu a s rozsahem podaného odůvodnění nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezpůsobuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016-37).

[30] Jelikož Nejvyšší správní soud nezjistil ani to, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo, že by vykazoval jinou vadu řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[31] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uplatňuje argumentaci podřaditelnou pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Je přesvědčený o tom, že krajský soud učinil nesprávné závěry ohledně nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutových bloků, když přezkoumával skutkový stav přestupků, a rovněž chybně posoudil otázku, že i pokud by byly žalobci v registru řidičů odečteny 3 body za údajné nespáchání přestupku ze dne 10. 3. 2015, tak by zde měl k datu 19. 11. 2016 stále připsáno 12 bodů.

[32] Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud v napadeném rozsudku učinil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na základě skutečnosti, že se správní orgány řádně nevypořádaly s argumentací žalobce, podle níž pokutový blok ze dne 10. 3. 2015 nepodepsal (implicitně obsaženou v žalobcově argumentaci, že přestupek ze dne 10. 3. 2015 nemohl spáchat, neboť se v té době nacházel na dovolené ve Švýcarsku). Stěžovatelem poukazovanou otázkou, že i pokud by byly žalobci v registru řidičů odečteny 3 body za údajné nespáchání přestupku ze dne 10. 3. 2015, tak by zde měl k datu

19. 11. 2016 stále připsáno 12 bodů, se nevěnoval (jak již výše uvedeno, viz odstavec [26] tohoto rozsudku). Nemohl ji proto nesprávně posoudit, jak namítá stěžovatel.

[33] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož platí, že *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí*. Z odstavce 3 téhož ustanovení přitom vyplývá, že z uvedeného důvodu lze napadené rozhodnutí zrušit i tehdy, vyjde-li tato vada najevo při jednání. Není přitom rovněž výjimečné, že soud zjistí důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v rámci podrobné přípravy na jednání, které již bylo nařízeno. V nynějším případě proto krajský soud nepochybil, pokud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů poté, co ve věci konal jednání. Podle citovaného ustanovení přitom nebyl při zjištění vady nepřezkoumatelnosti povinen zkoumat další skutečnosti, ani například přihlížet k tomu, jaký bude další postup žalovaného či se zabývat otázkou, že i pokud by byly žalobci v registru řidičů odečteny 3 body za údajně nespáchaný přestupek ze dne 10. 3. 2015, tak by zde měl k datu 19. 11. 2016 stále připsáno dvanáct bodů, jak se zřejmě snaží naznačit stěžovatel v kasační stížnosti.

[34] Stěžovatel také krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil otázku nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutových bloků, když přezkoumával skutkový stav přestupku. Nesouhlasí tak ani se závěrem krajského soudu o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že v rozhodnutí o námitkách není správní orgán povinen vypořádávat meritorní námitky směřující ke skutkovému stavu přestupku.

[35] Krajský soud se k otázce nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutových bloků vyjádřil v odstavci 15. napadeného rozsudku. Vycházel zde z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v němž uvedený soud vysvětlil rozdíl mezi řízením o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů a v němž uvedl odlišnosti předmětu těchto řízení. Krajský soud v návaznosti na závěry vyslovené v daném rozsudku poukázal na to, že nelze zcela přisvědčit názoru žalobce, že se správní orgány měly věcně zabývat jeho tvrzením, že se přestupku, jehož spáchání mají správní orgány za prokázané pokutovým blokem ze dne 10. 3. 2015, nedopustil. Vysvětlil, že „*v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán naopak v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, kdy je případně příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je.*“

[36] Uvedeným závěrům krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, neboť jsou v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. již citovaný rozsudek č. j. 9 As 96/2008-44, z něhož čerpal v napadeném rozsudku krajský

pokračování

soud). Závěry krajského soudu přitom neodporují ani tvrzením, která stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, tedy že v rozhodnutí o námitkách není správní orgán povinen vypořádávat meritorní námitky směřující ke skutkovému stavu přestupku. Opak totiž krajský soud v napadeném rozsudku nedovodil.

[37] Nelze přisvědčit ani stěžovatelově námitce, že krajský soud přezkoumával skutkový stav daného přestupku podle pokutového bloku ze dne 10. 3. 2015. Jak výše uvedeno, předeslal, že nelze zcela přisvědčit názoru žalobce, že se správní orgány měly věcně zabývat jeho tvrzením, že se přestupku, jehož spáchání mají správní orgány za prokázané pokutovým blokem ze dne 10. 3. 2015, nedopustil. Krajský soud však poté zdůraznil, že správní orgány přehlédly, že z žalobcova tvrzení, že přestupek ze dne 10. 3. 2015 nespáchal, implicitně vyplývá i námitka, že podpis na pokutovém bloku není jeho, kterou již byly správní orgány povinny zohlednit.

[38] Krajský soud vyložil, že podpis je klíčovou formální náležitostí pokutového bloku, neboť podpisem obviněný z přestupku stvrzuje souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s projednáním v blokovém řízení. Z uvedeného důvodu podle krajského soudu námitka týkající se absence podpisu již své místo v námitkovém řízení má. Chybí-li podpis na pokutovém bloku, nemůže pokutový blok nabýt právní moci, a není tak způsobitelným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Krajský soud současně zdůraznil, že pokutový blok nemůže podepsat kdokoliv, ale musí obsahovat podpis osoby uvedené na tomto bloku, která byla současně řidičem, jemuž byly v bodovém hodnocení přičteny body. Na podporu těchto svých závěrů krajský soud poukázal na rozsudky kasačního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, a ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93.

[39] Právě s ohledem na to, že žalobce (byť implicitně v argumentaci, že se dne 10. 3. 2015 nacházel mimo Českou republiku, a nemohl se tudíž přestupku dopustit) namítal již v průběhu správního řízení (ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v odvolání), že podpis na pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2015 není jeho (což prokazoval i písemnými důkazy), a správní orgány na jeho konkrétní námitky (ani předložené důkazy) ve svých rozhodnutích odpovídajícím způsobem nereagovaly, když uzavřely, že všechny pokutové bloky (tedy včetně bloku ze dne 10. 3. 2015) obsahují zákonem stanovené náležitosti (včetně podpisu žalobce), a jsou tak způsobitelnými podklady pro záznam bodů do registru řidičů, shledal krajský soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[40] S právě předestřeným posouzením krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Uvedené závěry přitom podle kasačního soudu nejsou v rozporu ani se závěry, které vyplývají z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 229/2014-48 a č. j. 6 As 233/2015-58, jichž se stěžovatel dovolával. V rozsudku č. j. 6 As 233/2015-58 totiž kasační soud dospěl k týmž závěrům, co se týče nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako v nynější věci krajský soud. V rozsudku č. j. 1 As 229/2014-48 pak kasační soud vyslovil, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, jsou-li skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, neboť účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí. V posuzované věci však šlo o situaci, kdy správní orgány řádně nevypořádaly jednu

z námitek žalobce týkající se chybějícího podpisu jako jedné z nejvýznamnějších náležitostí pokutového bloku, jelikož se nikterak konkrétně nevyjádřily ke skutečnosti, zda je podpis na pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2015 žalobcův. Nešlo tedy o nedokonalost odůvodnění správního rozhodnutí, kterou by bylo možné překlenout obsahem správního spisu, ale závažnou vadou, pro kterou bylo nutné napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné zrušit.

[41] Krajský soud proto nepochybil, zrušil-li napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[42] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu ohledně nákladů řízení o žalobě; má za to, že právo na náhradu nákladů řízení má on a nikoliv žalobce. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud výše označil výrok I. napadeného rozsudku, kterým krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, za správný, je zřejmé, že úspěšným účastníkem v řízení o žalobě byl žalobce a nikoliv žalovaný. V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tudíž krajský soud nepochybil, přiznal-li náhradu nákladů řízení žalobci a ne stěžovateli.

[43] S ohledem na výše předestřené závěry Nejvyšší správní uzavírá, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[44] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[45] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce byl ve věci účastníkem úspěšným, náleží mu tudíž proti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Ty spočívají v náhradě mimosmluvní odměny žalobcova zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) [dále jen „advokátní tarif“], ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů související s uvedeným úkonem právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2023

pokračování

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu